

Draga i poštovana Lili!

Pozvali ste me da povodom pisma/članka Dina Debeljuha na jednom portalu reagiram, jer sam izostavljen u njegovim memorabilijama. Obećao sam vam reagirati, ali kako vrijeme prolazi sve više uviđam da nemam dobar razlog za to. Dotična persona me je uredno izostavila, odnosno nije me spomenula, dakle nisam prozvan. Kako nisam prozvan, nisam niti pozvan reagirati. To što sam izostavljen iz njegove memorije, čini mi čak neku vrstu satisfakcije, jer da parafraziram istarsku mudrost "bolje biti van nego tamo kumpanjan". Njegove intelektualne sposobnosti i političanske paštashute upoznao sam pred skoro trideset godina i hvala ne bih se više svodio na taj diskurzivni nivo. Kome, kad ne kapi niš? On je samo običan prosjek koji je dominantan u Istri, koji riječ nacionalizam lijepi isključivo Hrvatima, jer biti Hrvat za njih znači biti nacionalist, biti (da ne idemo dalje)...

I to, taj za njih tautološki „hrvatski nacionalizam“ ajde nekako dozvoljavaju „onima priko učke“ i „vražjoj korijeri“, ali nama „domaćim izdajnicima“, e to nikako ne. Pri tom se prave da ne vide da im njihovo „istrijanstvo“ (koje je neosjetljivo na talijanski, slovenski i srpski nacionalizam u Istri, i šire) omogućava da budu sasvim pristojni notorni šoviniisti, prema svima koji se ne uklapaju u njihove uske kampanelističke kriterije, prema „hrvatima“ napose, a bogme i drugima samo ako im dirneš u novac i druge interese (jer znamo nije sve u novcu, nešto je i u dionicama, a nešto u nekretninama). To je dakle svijest koja nema niti intelektualne kapacitete, niti ima samorefleksiju da spozna „da vidi trn u oku brata svoga, a ne vidi brvno u svom oku“.

Dakle to je notorni primjerak prosječnog istarskog političara, koji je odavno shvatio da mu ne treba intelekt da bi bio pametan. Dapače samo mu može smetati. Dok smo mi Lili jurišali na vjetrenjače, oni s mentalitetom Sancha Panse pokazali su se pametnijima od nas donkihota. Oni su odavno Istru pretvorili u svoju Republiku Uhljebistan, naravno uz pomoć Zagreba. Ono što je još oporije od svega je da oni koji, ajmo biti pristojni, ne vole Republiku Hrvatsku, od nje žive ko bubrezi u loju. Jedino veselje u toj pomalo otužnoj situaciji čini mi pomisao, kako je on morao reagirati kada su ga Indijci (očito neupućeni u svemu) nazivali Hrvatom, što mu je definitivno moralo ići na živce, jer je on u diskusijama, samnom (koje su i dovele do raskola u tadašnjem „mom“ IDS-u) to izričito negirao, riječima:(cit) „mi istrijani nismo Hrvati! I točka.

I tako ja „hrvatski nacionalist“, „ultradesničar“, „kleronešto...“ nakon toga i pored dragovoljstva u Domovinskom ratu, itd., itd., od Hrvatske države dobio sam šipak, a on koji „je nije volio“, antihrvatski nacionalist, Nehrvat, dobio je, od Hrvatske, sinekure, i „pemziju“ u četrdesetima od +/- 10 tisuća mrskih kuna, mjesečno. Sasvim dobro za nastavnika tehničkog crtanja u Jugi.

Međutim kako kaže Sv. Pavao u poslanici Korinćanima, "ljubav ne traži svoje", pa se ne namjeravam žaliti. Sasvim dovoljna mi je stisfakcija što je stvorena Hrvatska država, i makar nije savršena (dapače) ipak je moja, i što je važnije: prva država koja je u Istru došla demokratski a ne vojskom, prva koja je donijela, u zadnjih 100 godina, višestranačku parlamentarnu demokraciju, stvarne političke slobode i (pokušaj) slobodnog tržišnog gospodarstva. Ali naravno, „istrijanima“ to nije dovoljno, ne cijene to oni, već poput razmažene djece, stalno kmeče kako je prije bilo bolje. Što: komunistička Jugoslavija ili fašistička Italija? Ponavljam: ljubav ne traži svoje, mržnji nikad nije dovoljno!

Zato sam ja sretan. A sretan sam također, jer sad vidim, da je moj odstrel u IDS-u, za koji je između inih i on bio zadužen, bila jedna od najboljih stvari koja mi se u životu mogla dogoditi. To me je, usprkos povremenim suprotnim pokušajima sa moje strane, trajno maknulo od politike, najsmradnije močvare ovoga društva. Nemam ja plivajuće kožice za to.

Što se tiče samih činjenica koje je dotični (ne)spretno pokušao zaobići, da bi mogao adorirati virtualnu čast sebe i svojih onorevola, niti to ne namjeravam ponavljati, i jer je više-manje sve bitno

temeljito opisano u članku novinara Elvise Milete, objavljenom na njegovoj fb stranici i portalu Žurnalist. Tu ne bih imao što dodati.

Evo primite ovu epistolu, umjesto reakcije na selektivno pamćenje meni nebitne osobe.